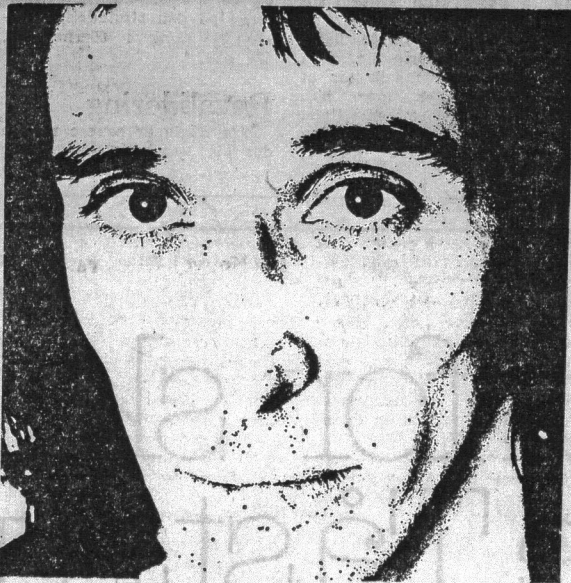

Han er ikke typen der elsker

*Dan Turèll
portrætter den
kontroversielle rock-
sanger John Cale, der
på lørdag er i
København for at
spille i det nye Salthus*

I'M NOT The Loving Kind — 'Jeg er ikke den type, der elsker' — er et af numrene på John Cales seneste lp, Slow Dazzle. En usædvanlig titel på en rocksang, men John Cale er da også langt fra at være Den Typiske Rocksanger. Derimod er han en af de få rocksangere, man kan mistænke for at være af i dag, hvor f. eks. Dylan og Mick Jagger så udpræget allerede er folkene af i går.

John Cale er ikke typen, der

elsker, og han er heller ikke typen, der vrikker med røven eller synger 'Yeah, baby, yeah, yeah, baby'. Kom ikke her og sig 'Kul på!' John Cale er en alvormand, en walisisk alvormand, der spiller klaver, elektrisk violin, bratsch med mere, synger, skriver melodier og sange og arrangerer dem.

John Cale var oprindelig sammen med sangeren Lou Reed i The Velvet Underground, den i 60'erne så legendariske heroin-, pisk- og sort lædertøjs-gruppe, som Andy Warhol superviserede frem til inside fandom. Siden Undergrundens Undergang har Cale udsendt en solo-lp om året, nu fem i alt. Nok til at trække en linje. Nok til at tegne et portræt.

ALLEREDE PÅ første nummer på sin første solo-lp, Vintage Violence ('årgangsvold!') spurgte Cale: 'Hallo, derude, alle sammen — hvornår går toget væk herfra?' Det er så typisk for ham som at synge

på den nye, at han ikke er typen, der elsker. Eller som i det nummer, hvor han vil hjem til Adelaide, og man hele tiden sidder og spekulerer på, om Adelaide er en pige eller en by. Typisk nok for Cale kan man være i tvivl. Hvis Mick Jagger sang den, skulle man nok kunne høre det!

John Cale er nemlig en mærkelig uigennemtrængelig figur, en nutidsfigur og en nutids-bevidsthed som de netop fremstilles eller promotes fra Warhols mediefabrik. Hans musik og stemme er overvejende og overvejet monoton og udtryksløs. Det følelsesmæssige klima er smerte, fravær, kulde, sårethed. Der er altid en distance, altid et tæppe til.

Cales stemme lyder som et ansigt, man lige ser kikke frem bag et gardin, når man går forbi, et nærbillede af et par hænder, der piller nervøst ved noget, en person, der står i hjørnet af en reception med et glas i hånden, i det usikre stadium, hvor man ikke ved, om man i det hele taget skulle været kommet til det her... En evig (men aldrig klynkende) fortabthed, den samme og samtidige uskyld og trodsighed, som man finder hos en Andy And eller en Lou Reed, eller som man i sin tid sikkert kunne finde hos Gatsby, Scott Fitzgerald, Cole Porter. Ironi, sophistication, hudløshed — og Bacardi Rom.

I EN rock-verden bestående af bevidste bøller og bisser, maskuline muskelbundter og professionelt proletariske penis-artister, er der noget aristokratisk i John Cale — såvel i hans musik, med sin bogstavelige hang til klassiske løb og vendinger, som i hans reserverede holdning. Cale omgiver sig med lag af ironi og pastiche, i sin lydlige teknik som i sin stemmeføring og sin (som man siger) 'ulastelige' påklædning. Ingen sange om frække damer eller lørdag aften på den lokale.

John Cale er ikke den rock-sanger, man hører hverken for at komme op på benene eller for at falde ned og slappe af. Cale er snarere en af dem, der kan køle efter de andre, en af dem der kan se noget af det glemte, mens det kogte omkring dem — og dermed en af de uundværligste. På lp efter lp vedbliver han at være en gåde, stadig lige vanskelig og sfinks at få hold på — hvad var det nu egentlig han sagde? Og alligevel hele tiden vedkommende, fængslende, opslugende, en af dem man vender tilbage til, fordi der er noget hver gang, noget nyt og noget andet, definitivt andet, end de fleste (i hans branche som udenfor) har. En nervøsitet, en følsomhed, en ærgerrighed og en usikkerhed — et register, man ved er uundværligt.

Jeg siger ikke, John Cale er fremtidens rocksanger, tværtimod. Jeg tror han er nutidens. Men det er ikke mit indtryk, at han ligefrem vil besvære sig med at komme den i møde.